

El "CUENTO DEL DUMENCHE"

Viu El Cuento' entre els plecs de la senyera
que'l bordeja marcant-li lo camí;
fa sa vida escrivint lo llevantí
i acarona els colors de la bandera.

Conta històries de vida falaguera;
mostra ansios de València lo destí,
abrasat per lo foc d'amor diví
que València que's patria li ensenguera.

Alsa antorxa cridant-mos als novels,
fent camí, destruint-mos los forts vels
que obstruïxen la senda d'aplegar.

Debem, pues, per "El Cuento" molt lluitar.
Ja qe'El Cuento en la patria és un creuaj ,
siga per a València molt preuat.

Publicat a "El Cuento del Dumenche", ne 62

València 7 Març, 1915

A LES FLORS DELS CONVENTS

Enclaustraes viviu resant a Déu
que vos faça ben santes i ben pures.
Ignorades esteu de les dolures
del amor que vosatros aparteu.

Si el plaer de la carn no coneixeu,
¿qui vos diu que les hores són impures
si en amor han passat fent les locures de-la-carn?
de la carn? !Virginals que castigueu

vostres cosos , vivint fora del món.
Per lo tant, no sabeu que's el amor
lo més sant que crià lo Redemptor.

Una dona que vullga hasta morir
un abraç luxúrios i un dolc sospir,
lo millor d'esta vida sempre fon.

Publicat a ''El Cuento del Dumenche'' en ALMANAC 191
1916
València, Desembre 1915

A LES FLORS DEL VICI

No cregau, flors del vici falaguer,
que lo vostre pecat ja no es perdona,
i què 'l ànima Déu vos l'bandona
castigant-vos a un lloc dur i sever.

Be sap Déu que viviu per a el plaer;
que menjeu dels diners; que 'l plaer dona;
que's el vici el pecat que desmorrona
la virtut que veneu per el diner.

Jesucrist perdonà a la pecadora
que's postrà front sos peus arrepentida,
perquè molt va voler en trista vida.

Si el pecat en una hora salvadora
vos perdona el que fou crucificat,
!flors del vici, aparteu-vos del pecat!.

Publicat a ''El Cuento del Dumenche'' neALMANAC 1916

València Desembre 1915

QUAN HA DE TORNAR ?

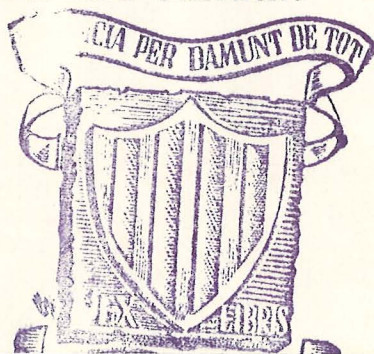
L'arròs sobre la taula en l'escudella
i els nens no se sorollen per menjar;
esperen vanament vore entrar
la mare amorosida sols com ella.

El pare, mig plorós mira un retrato
d'aquella santa esposa que tant vol,
i en mig del trist mutisme i desconsol,
sue amarga als cors humils des de fa un rato,

tan sols se pot oir el respirar
d'aquella ffamilieta que a esperar
se posa baix l'amparo de son pare.

I mentres que l'angunia no s'allunta
la veu del nen petit fa la pregunta
de quan ha de tornar la seua mare.

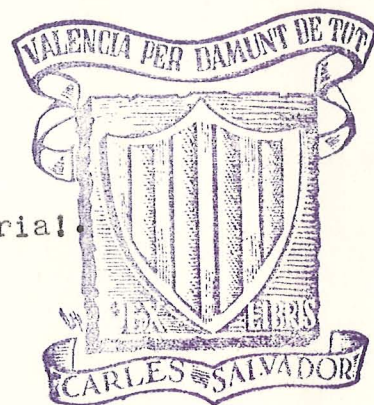
Publicat a "El Cuento del Dumenche" nº ALMANAC
per a 1917
València 1916

VERSOS AL COR

! Trencat cor de doloria!

Vos no tenieu l'amor
per cosa santa, sagrada
i amb sa felig tebior
tenieu vida preuada ?.
Com és que avui sou nafrat
i plenat de melengia?.
Puix que l'amor t'ha lligat,
trenca't, cor, de melengia doloria!

Si l'amor sentireu gaire
fent-vos un jorn delitós
i aixqueren amb llur flaire
en lo cenacle reclós,
com és que avui sou nafrat
i moriu de melengia?.
Puix que l'amor ha volat,
trenca't, cor, de doloria!

Si mirareu lo miracle
que a l'ànima feu l'amor
i us va segar l'espetacle
amb la llum de sa esplendor;
si vos sou del tot nafrat
iplenat de melengia,
què espereu d'aquest malfat?.
Trenca't , cor, de doloria!

Si posareu en l'amor
tota la vostra esperança
i l'amor us da dolor
traspasant-vos amb sa llança,
que feu en lo mon, nafra?,
morir-vos de melengia?.
Qué és la vida que us han dat?.
Trenca't, cor , de doloria!.

Veremareu vostra amor
i despr, es l'espigolareu
avui sentiu la fredor
per lo sol que vos trobareu!.
Com l'amor us ha nafrat
i plenat de melzngia!.
És l'amor qui us ha matat!.
Trenca't , cor, de doloria!.

Publicada a "El Cuento del Dumenche" nº 254
València 17 de ;ovembre de 1918

DIA DE REIS

Muntanya amunt hi ha un poble tan petit
tan blanc i tan curiós, que dona glòria
el tindre-lo present en la memòria,
puix no pareix més que un nen adormit

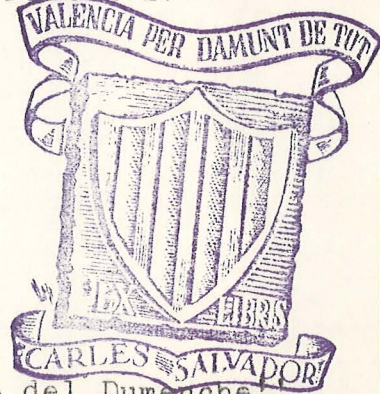
entre'l llenç ivorenc guarnit de randes.

És un poble sens història guerrera,
un poble de Belem, amb la sancera
plasmació de l'amor per totes bandes.

En los carrers estrets i tortuosos
en tot l'any no hi ha vida ni remors;
però als Reis els xics es fan sorollosos

i amb l'esperança de tindre un regal
obiren l'arribada d'uns senyors
magnànims que han d'entrar pel Fontanal.

València i Desembre 1918

Publicada a "El Almanacuento del Duménche"
Num. 261
València 12 de Gener 1919 (1919)

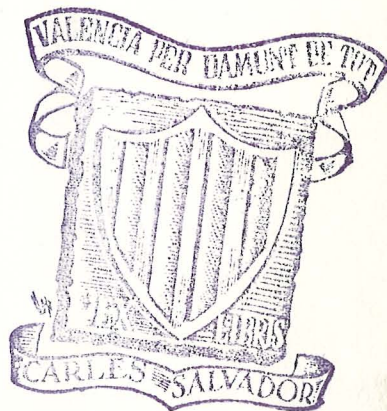
MIRANT L'ATZUR

recolzat allí a la riba
d'a on esguarda la mar
t'he vist passar tota nua
per l'atzur de nostre cel.

Vogaves alta, molt alta
amb ciars i obscurs per el sol
i ta silueta nacre
poc a poc es va desfer.

O núvola, i dona, i boira
tot en l'hora d'un minut
d'un capvespre de l'estiu!

Qui pogués tornar-te marbre
i tenir-te al meu jardí
com un ídol del meu cor!

Publicada a "El Cuento del Dimecche" Num. 324
València 2 de Maig de 1920